

Velikim i MALIM čitateljima

Školski spomenar iz knjižničarčinog pera

(Za sve one koji vole stihove, rimu i školu)

Zna li netko što bi se dogodilo da je naša draga susjeda vjeverica Žirka ostala samovati u tajnovitim krošnjama vukomerečkog hrasta? Bilo bi joj jako dosadno. I prazno. I pretiho. I nezanimljivo. I tužno. S kim bi podijelila prvi jesenji, zreli žir i svježe izrasle gljive na starom deblu?

Tko bi joj dodao dalekozor kako joj ne bi, kao pravoj susjedi koja vodi tuđu brigu, promaknule mnogobrojne ekoaktivnosti naše škole? I ono najvažnije: Kome bi poklonila tri rosne kapljice i žar lijepog, smeđeg oka?

Otkrit ću vam tajnu. Dvije velike nerazdvojne prijateljice Inspiracija i Mašta ne vole tužne priče i mogu baš sve što požele. Npr. mogu zamisliti (izmisliti) dva velika uha, dva sjajna oka i jedno hrabro, dobroćudno srce.

Kada se njih dvije zaigraju skrivača u krošnjama našeg vukomerečkog dvorišta, možete biti sigurni da će nastati nova priča.

Točnije, sudbonosni susret... (Žirke i Uška).

Kako su se našli Žirka i Uško?
Pa, naravno, vjeverić kao pravo hrabro muško, zadivio lijepa dva smeđa oka i rodila se ljubav duboka.

Kitnjasti repovi na grani se spleli,
Žirka i Uško prijateljstvo započeli...

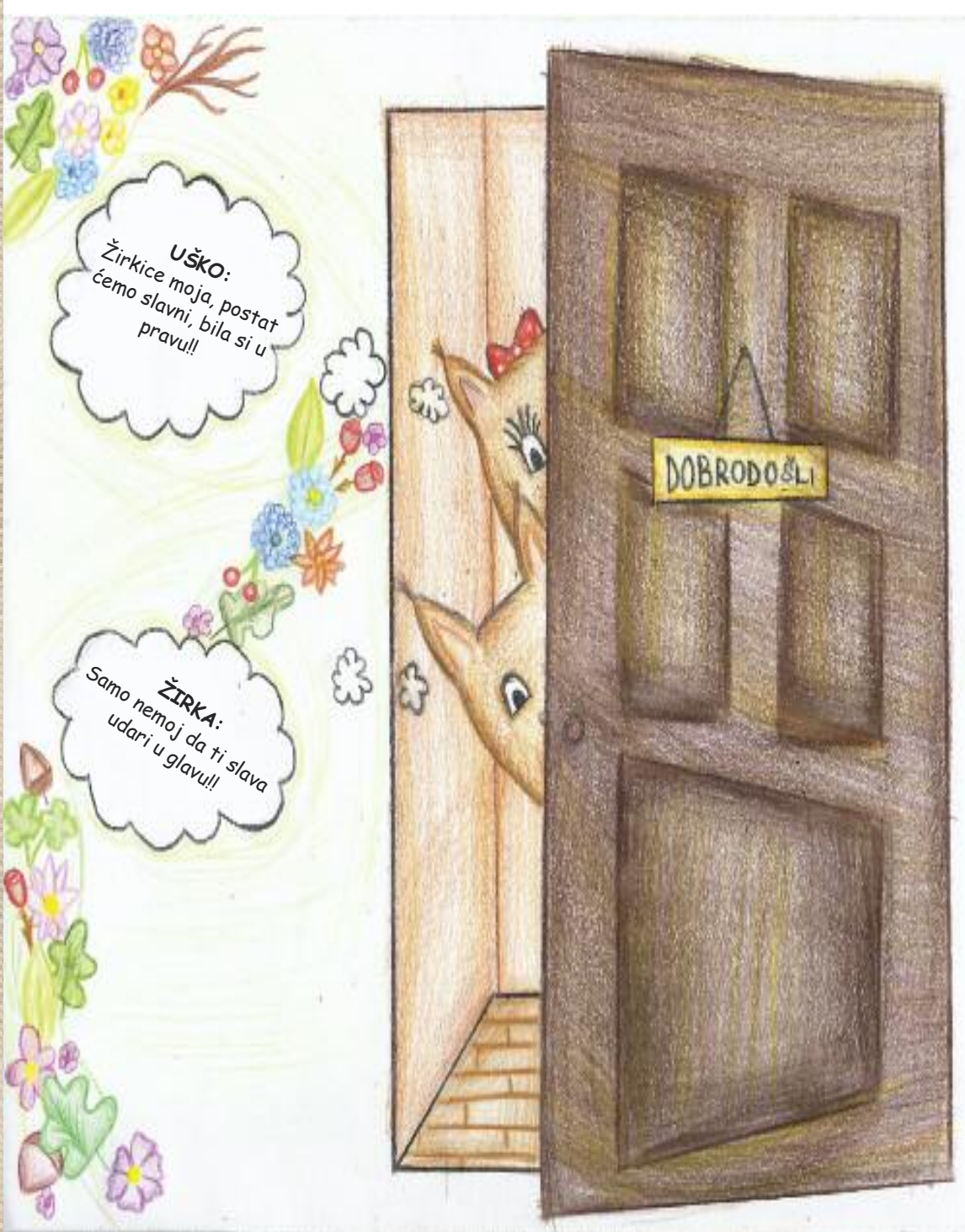
Od toga dana svijet postade ljepši,
zelenije je lišće, a žirevi veći.
I ruže u ružičnjaku mirisom mame,
svatko na trenutak zadivljen zastane.

Sve se promijenilo, ljubav ima moć, ni u skupljanje ljetine Uško Žirki neda samoj poč...

Ove riječi valjalo je obojiti i oživjeti.

Sva sreća što je u našoj OŠ „Vukomerec“ puno marljivih učenika koji rado crtaju u slobodno vrijeme. Uška i Žirku lako su zamislile u mnogim šaljivim zgodama. Crtale su, bojile, prepravljale, podebljavale i družile se s knjižničarkom. Ona je bila sretna što je i u učenicima probudila one dvije prijateljice (s početka naše priče Inspiraciju i Maštu).

Vjerujemo da ćete im oprostiti raznolikost crteža jer oni upravo ovise o dječjoj likovnoj interpretaciji. Naša slikovnica pokazuje baš tu, šarolikost dječje mašte, doživljaja i talenta.

Profesorica likovne kulture, inače strogog i preciznog umjetničkog oka, odabrala je najbolje likovne radove. Ono „strogog“ zaboravite jer nema nježnije i tolerantnije profesorice likovne kulture od naše prof. Tatjane Haber.

Sve radove je ocijenila čistom peticom, likovno i grafički umotala u kreativni paketić i nazvala ga - Zaljubljena Žirka Nemirka.

Pitate li se: Što li rade sada naši mali domaćini Uško i Žirka? E, obukli su svoje najsvečanije halje i čekaju. Nestrpljivi su i radoznali, žele vas upoznati!

Slobodno pokucajte!

Kuc! Kuc! Ima li koga?

Knjižničarka
Ljiljana Radovečki

Kitnjasti repovi na grani
se spleli,
Žirka i Uško prijateljstvo
započeli.

Zagledala se Žirka
u nestašnog Uška,
najviše od svega svidje
joj se njuška.

Zubićima bijelim odoljet'
mogla nije, vjeverić Uško
neodoljivo se smije.

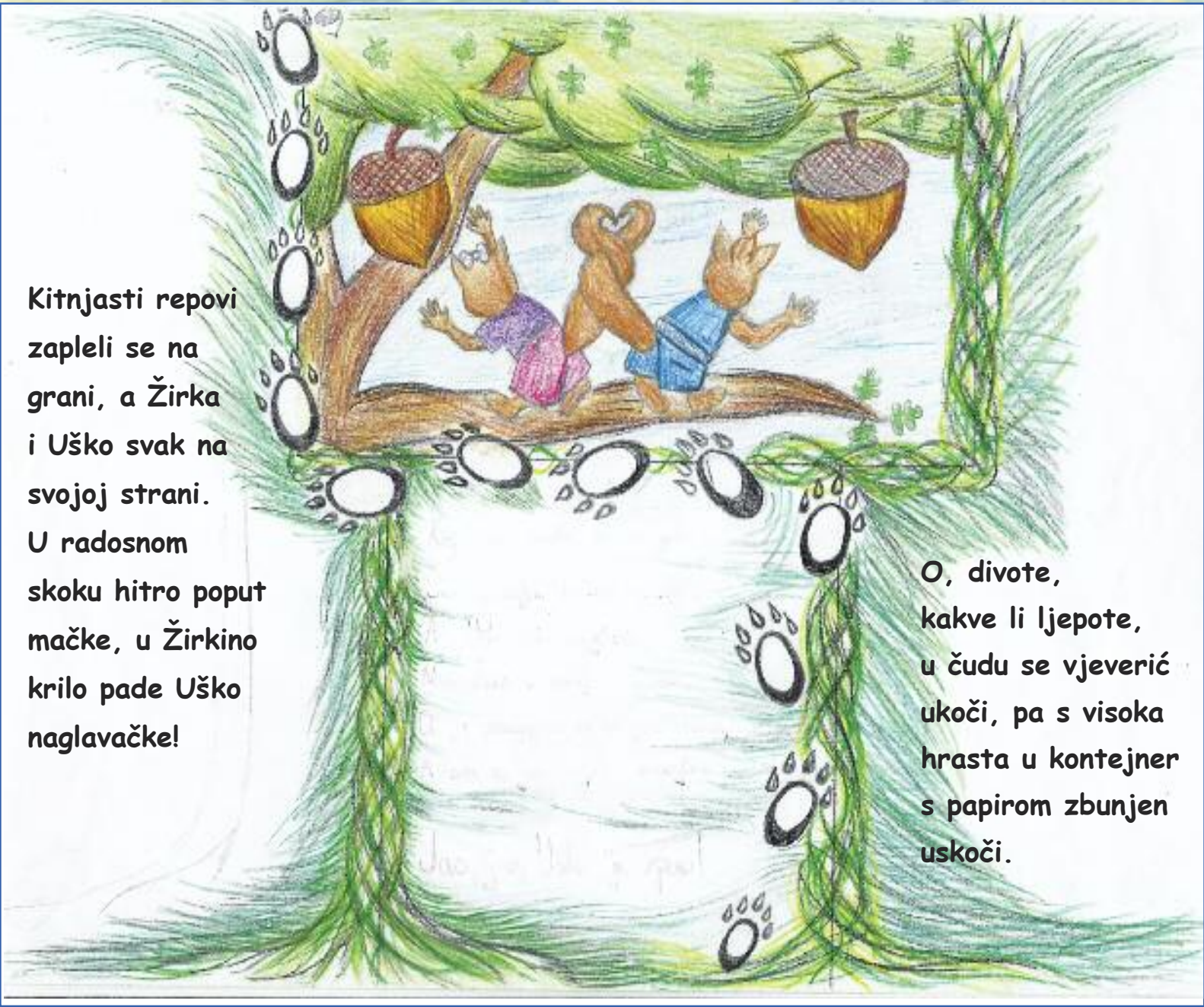
A tek Uško, u zanos
kakav pade.

— Što li na hrastu
školskom takve vjeverice
rade?

-Oh, kako li je
samo dražesna
i lijepa, pogleda
nježna i kitnjasta
repa!

- Kako li krošnjom
skakuće i hodi,
u marami na točke
po posljednjoj
modi!

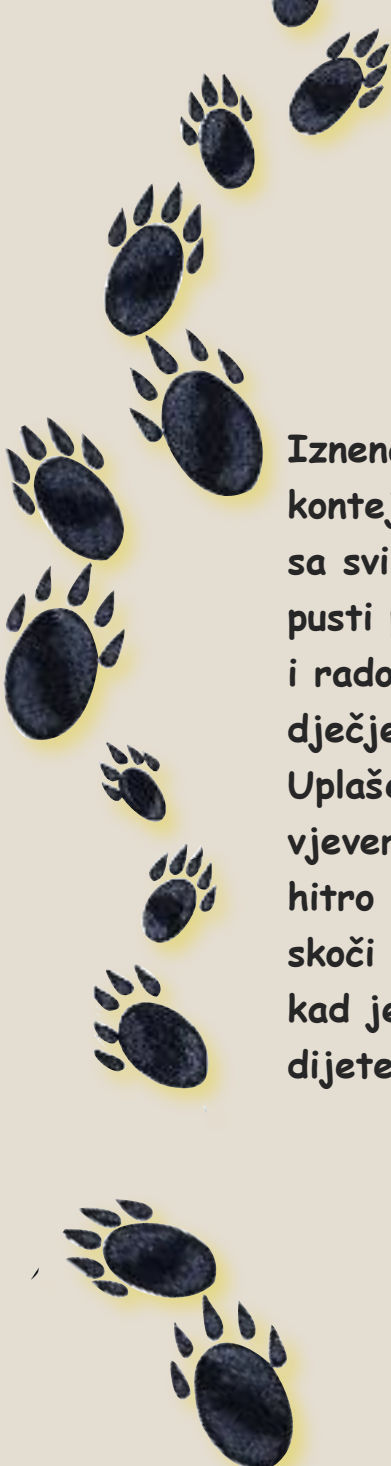
Kitnjasti repovi
zapleli se na
grani, a Žirka
i Uško svak na
svojoj strani.
U radosnom
skoku hitro poput
mačke, u Žirkino
krilo pade Uško
naglavačke!

O, divote,
kakve li ljepote,
u čudu se vjeverić
ukoči, pa s visoka
hrasta u kontejner
s papirom zbunjen
uskoči.

Padom na papir
ostade Uško
zdrave glave,
nasreću još
uvijek se
učenici i čitelji
OŠ "Vukomerec"
skupljanjem
papira bave.

U školi toj sretnoj
i veseloj svi jednako
dišu i brinu o okolišu,
i oni veliki i oni maleni,
u srcima njihovim
ekozastava se zeleni!

Iznenaden Uško iz
kontejnera viri,
sa svih strana
pusti papiri
i radoznale
dječje oči.
Uplašen
vjeverić
hitro
skoči
kad jedno
dijete viknu:

— Miš! Iš, iš!
Tad Uško, u tili
čas, u krošnji
hrasta potraži
spas.

**Kakvo li iznenađenje
hrast stari krije?**

**— Pa to su na njemu sad
vjeverice dvije!**

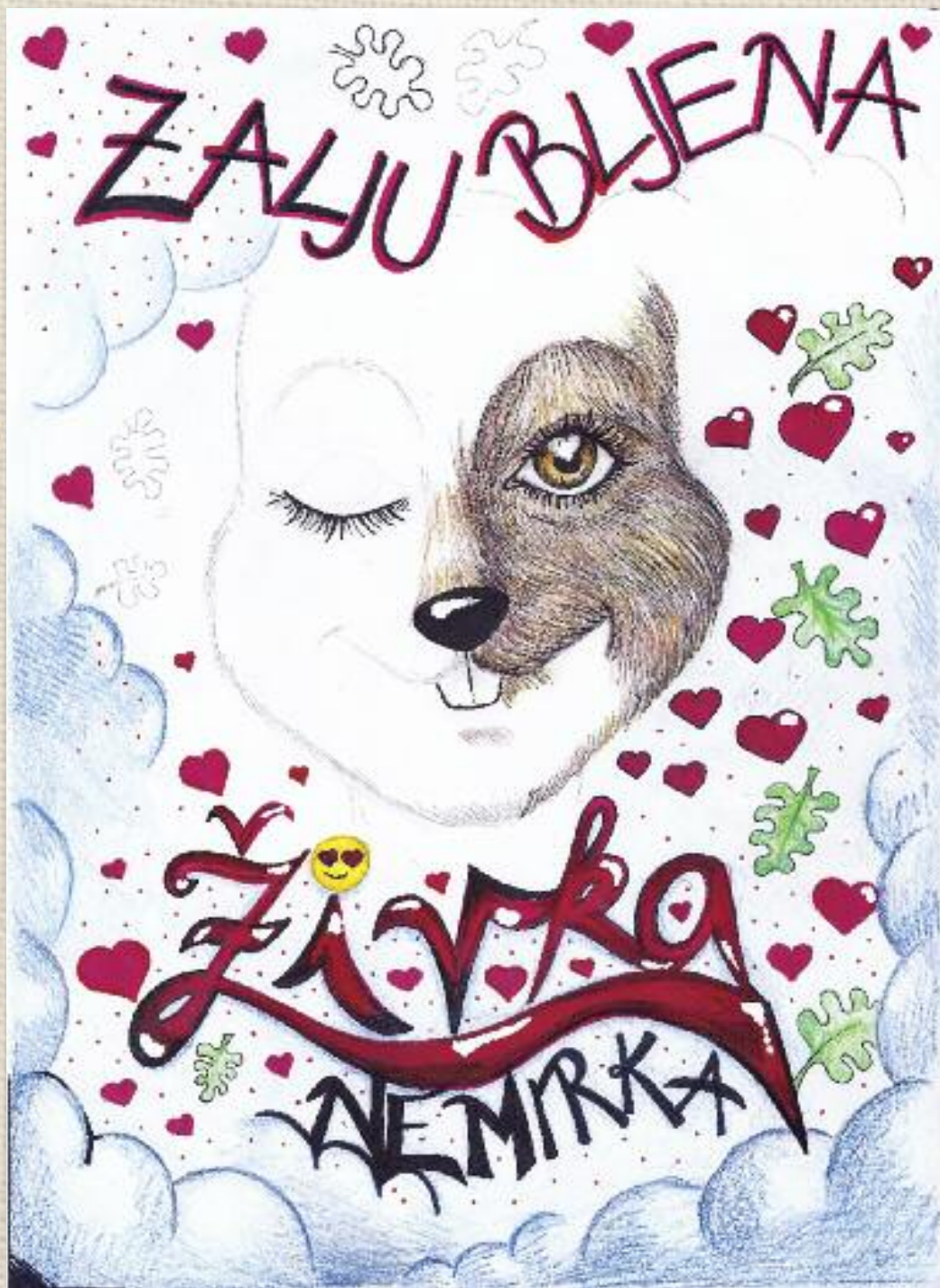
**Silno se učenici i učitelji
čude.**

**— Oh, imamo dvije
vjeveričje lude!**

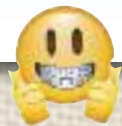
I odmah svijet
ljepšim posta.
Lišće je zelenije,
a žirevi veći, nema
kraja vjeveričjoj
sreći. Na grani
hrasta, srca mila
u ljubavnom žaru
se svila.

...
dovrši
me
bojama
...!

Promijenilo sve se,
srce vjeveričje
raduje se.
Kolačiće od žira
i čaj od koprive
priprema Uško
svaki dan,
raduje ga silno
školski ekoplan.

..... mene
i mene

A Žirka ljupka dugozupka,
nije tek obična vjeverica.
Učenici joj podarili više lica.

A
tu je i slagalica
posebna kroja, vjeverić
Uško ušiju povelika broja.
Pomoć to je u učenju za
prvašiće vesele, male
i učiteljice čija srca
prepuna su hvale.

Postala
je didaktička
brojalica,
a može biti i slagalica.
Vukomerečki đaci
boje, slova i brojke uče
i više se ne muče.
Spretni prstići lako
vjevericu povežu i slažu
i jedni drugima u
učenju pomažu.

Skuplja se ljetina
dan po dan i marljivo
provodi ekoplan.
I tako jednom, pak, Žirka
dade Ušku znak.
— Hajde, nošnju obuci, šešir
na glavu, pojas iznad repa i
prsluk navuci, s kišobranom
u ruci!

I tako u noćnoj
tami u Remete
krenu sami,
a u zoru silno se
začude kad posvud
ugledaju ljude. Svi
štanđovi plodova
puni, slastica,
voća, kolača
više je no stabala
u šumi.

Jesenskog blaga
ima poput kiše,
bogatstvom
Hrvatska domovina
diše.

Vijedna, brižna,
prepuna mara, dar
ruku ekoškole vri-
jednih zadrugara.

Štrudlom od jabuka
vjeverići se počastili,
brkove pritom
dobro omastili.

Na kraju čaj
od koprive popili,
sretno se u krošnj
starog hrasta vratili.

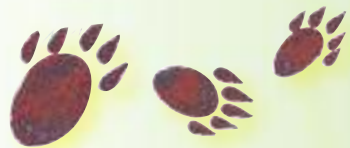

U istočnom krilu
grada, dubokim
snom snivaju još
i sada.

I tako bi sve do
proljeća bilo da
dječje ih vikanje
nije probudilo.

— Brzo, Uško,
dalekozor nađi!
Je li riječ o tučnjavi
ili svađi?

Oh, pa to ekolampica
sije, u srcima dječjim
zelena se zastava
vije!

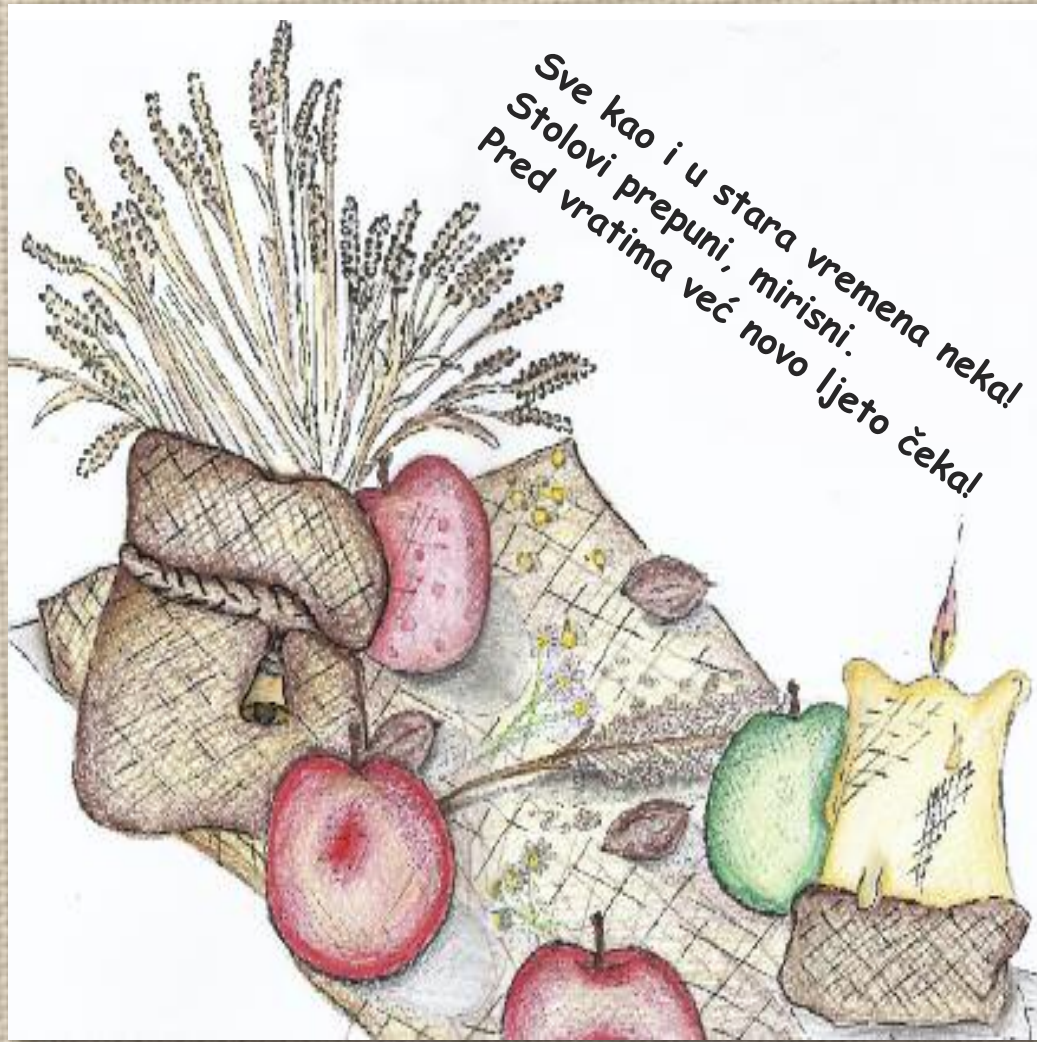

U likovnoj učionici gužva je prava, ne stane više ni jedna dječja glava. Učenici usvajaju vrijednosti staroga zanata, okupili se oko lončarskog alata.

Lopiže vješto rade kao i naš gost Pepi. Zavrtio on kolo, pogledi ga dječji prate pa se vješto svojem lopižu vrate. I učenici marljivo, nalik na mrave glinene posude prave.

Lončarskoj radionici se jako vesele, lončari postati žele. I vjeverići lončarstvo vole, glavne su zvijezde ekoškole! Načinili lončić za kašu od žira, još nešto učiniti bi htjeli, ali od umora na pod su sjeli...

Ubrzo Božić u kalendar stiže, u predvorju školskom sto čuda se niže.
Stolovi puni jabuka, krušaka, smokava, voćnih slastica, oraha,
pšenice, u glinenim posudama kolači, kruščići, slatke pletenice.

Utihnulo sve je sada,
mir na hodnicima
školskim vlada.

U vjeveričjoj dupljici,
spokoj i tišina,
zimski noć hoda na
prstima.

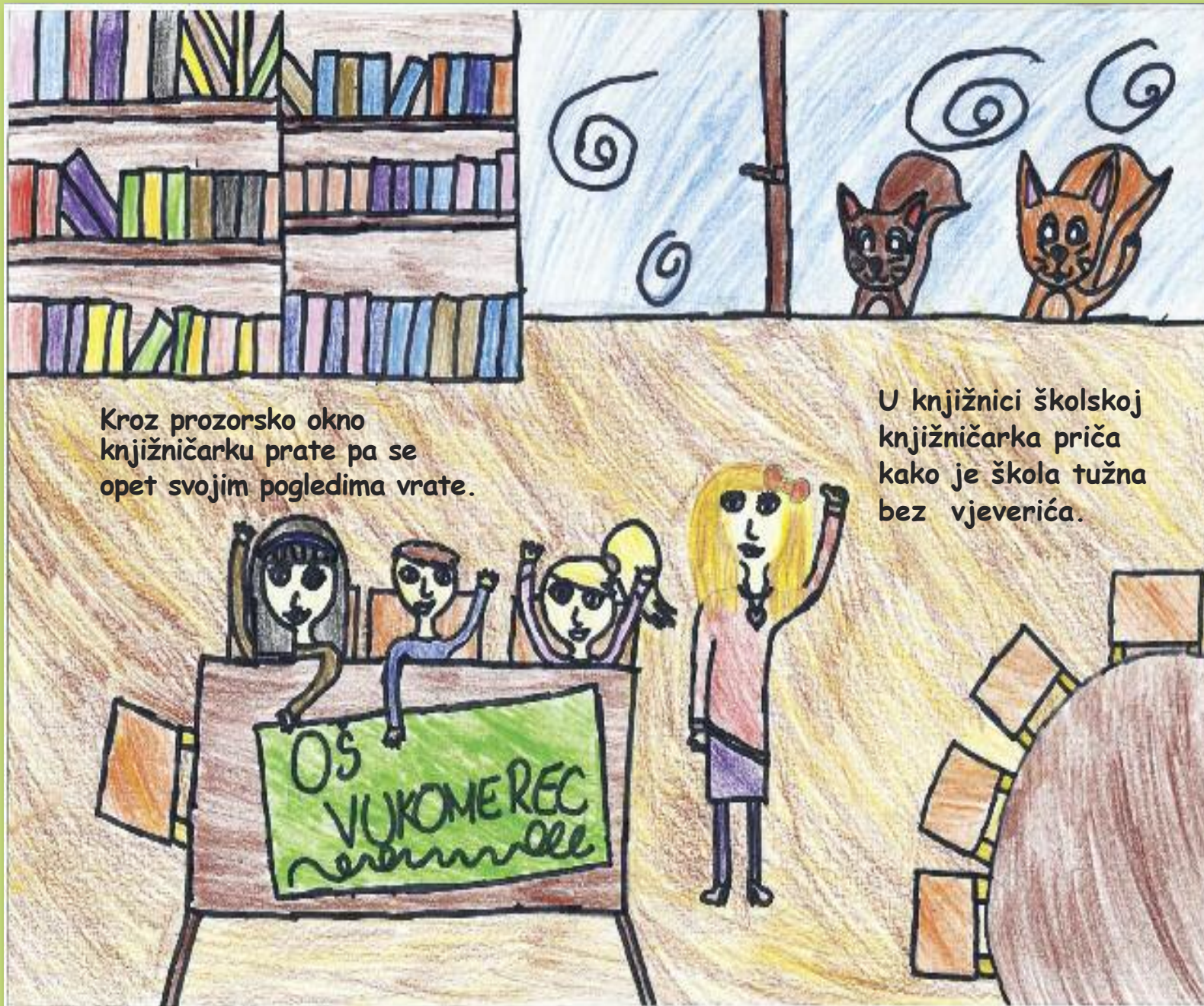
Škola se odmara
i praznuje, svako se
dječje srce
školskim praznicima
raduje.

U tišini stoljetne šume
na hrastu u vjeveriču duplju virka
— Oh, zar ustati već moram? —
začuđi se Žirka.

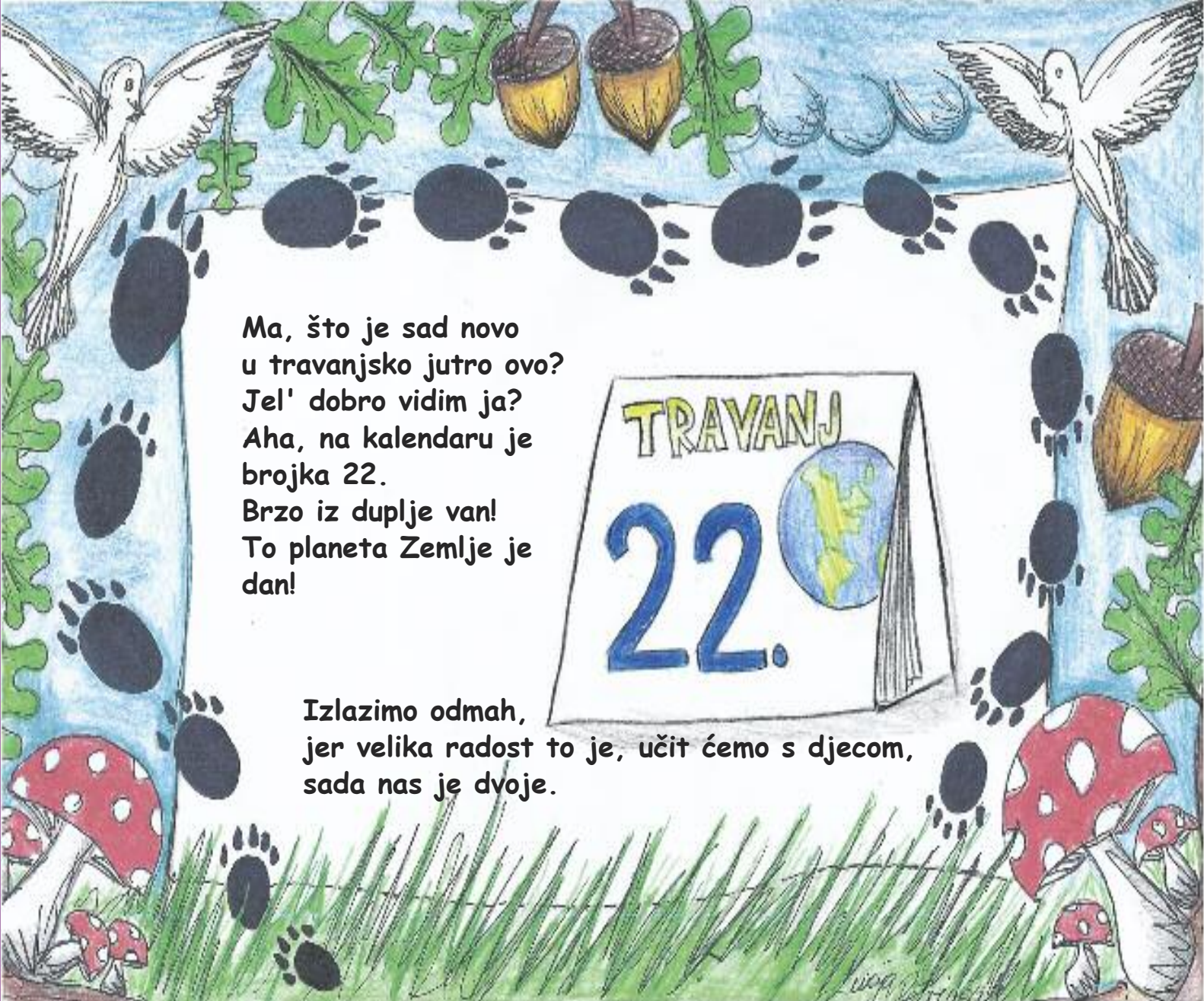
A onda jednog jutra sunčani
se tračak otme suncu
jarkom i potrči školskim
parkom.

— Da, proljeće je stiglo —
sunčan tračak reče, vratilo se
sunce, zime biti neće!
Djeca su u školi, čitaju i uče,
svatko za vas pita, jeste li kod
kuće?

Kroz prozorsko okno
knjižničarku prate pa se
opet svojim pogledima vrate.

U knjižnici školskoj
knjižničarka priča
kako je škola tužna
bez vjeverića.

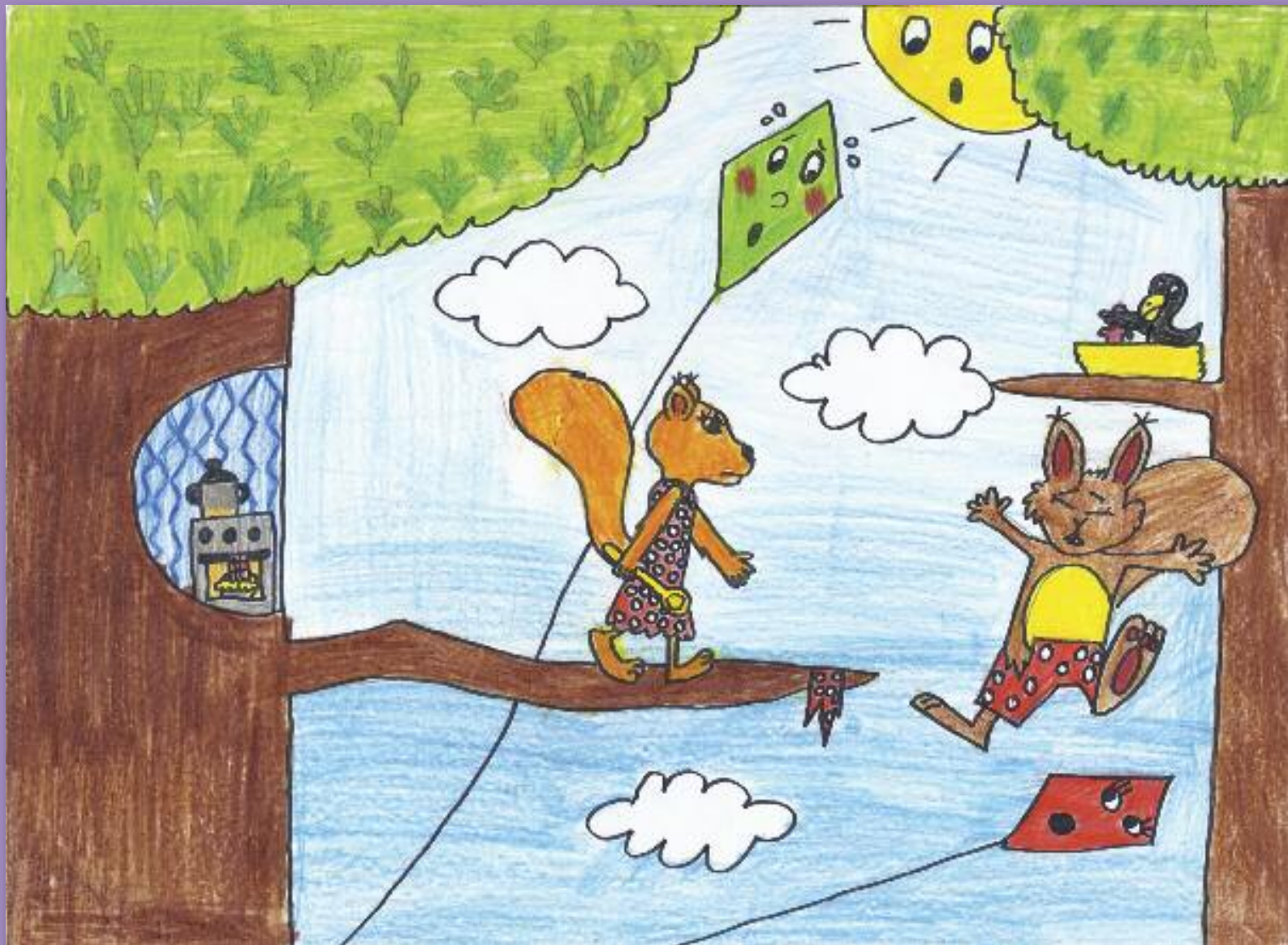

Ma, što je sad novo
u travanjsko jutro ovo?
Jel' dobro vidim ja?
Aha, na kalendaru je
brojka 22.
Brzo iz duplje van!
To planeta Zemlje je
dan!

Izlazimo odmah,
jer velika radost to je, učit ćemo s djecom,
sada nas je dvoje.

Učenici svi marljivi
i od mrava su vredniji.
Kroz smijeh i zabavu
u školskim radionicama uče,
odlaze na Bundek, penju se
na Sljeme, u Maksimiru trče.
U školskom projektnom danu
sve ide po redu i planu!

Oh, ne, nije to još sve!

U Maksimir na papirnatom zmaju i Uško doletio, skokovima hitrim Žirku raspametio.
No, kuhačom začas problem riješen bio, vjeвериčji par kući odletio.

U školi opet likovna radionica počela.
Gle, posvuda platna, kistovi, boje.
Na slikama mnoga djeca stoje, ali usta im sva
su bez zuba, nasmijana djeca su krezuba!

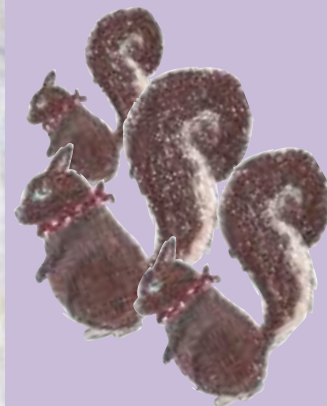

Oh, oh, sa svih strana zubobolja vrebala!

Predavanje
o zdravlju
i liječnička
pomoć pod
hitno tu
treba.

Uplašene vjeverice pohitale po četkice,
pa slušaju iz dupljice predavanje doktorice!

I pomalo, eto,
stiglo i ljeto.
Školskim praznicima
učenici se vesele. Na
more, u planine, na
livade, polja, u
šume što prije
žele.

I tako do
jeseni bit će, do
opet nove priče o
djeci, školi i dupljici
na hrastu školskom
za slavne
vjeveriće.

I
na kraju, to bilo bi
sve za sada. Pozdrave
vam šalju učenici, učitelji
i vjeverice slavne ekoškole
s istočne strane
voljenog nam grada!

Ali,
znajte, na istoj
adresi i u rujnu ćemo
biti, bude li nas tada
više, nemojte se
začuditi!

A
hrastovi i žirevi
uvijek tu će rasti. Za
nas vjeverice nema
veće slasti!

Voditelji projekta: Ljiljana Radovečki, Tatjana Haber

Tekst prema ideji knjižničarke Ljiljane Radovečki:

Tekst doradila književnica Nevenka Videk

Likovno uredila Tatjana Haber, učiteljica likovne kulture

Ilustracije: Nika Grozdek, Ivano Jonjić, Iva Jukić, Nicole Kovačić,

Lektorirale: Kristina Čutić, Lidija Zagotta, Marija Petrović, učiteljice hrvatskog jezika

Karla Krištić, Lara Marić, Jurica Pakračić, Martina Perić, Lucija Petrinšak, Sara Relić, Tia Tkalec, Jelena Topalović, Marin Totić

